

I

Langzaam werd Cass Mandeville wakker. Toen ze haar arm uitstreekte, raakte ze een warme, blote huid aan. Ze tikte er zacht op. De bezitter van de warme, blote huid ging iets verliggen en mompelde: 'Oké, oké.' Steunend op een elleboog, duwde Cass haar neus in de nek van haar man en kuste hem. 'Eenenveertig, eenenveertig,' zong ze zacht. 'Wie is er eenenveertig?' Jack ging op zijn rug liggen en porde haar tussen haar ribben. 'Ik ben veertig.'

'Dat weet ik, maar dat klinkt niet zo melodieus.' Ze gaf hem ook een por. 'En het is al erg genoeg dat je veertig bent. Waarom ligt een ouwe vent als jij eigenlijk nog naakt in bed? Zou je je niet fijner voelen in een gestreepte pyjama met een hemd eronder?'

Hij kneep in het zachte vlees van haar dij. 'Een heel goed idee. En dan kun jij een nachthemd met ruches aandoen, met een elastiek in de zoom, zodat vieze ouwe mannetjes als ik geen misbruik kunnen maken van zo'n lekker jong ding als jij. Cass, ik vraag niet veel, maar aangezien ik jarig ben, zouden een kus van mijn lieve vrouw en een kop thee op bed wel heel lekker zijn,' zei hij op vleierende toon.

Ze giechelde toen hij een spoor van kusjes over haar arm trok. 'Meer niet?'

'Nou ja, toast met jam zou ook lekker zijn.' De kussen waren bij haar elleboog aangekomen. 'En daarna misschien een paar boterhammen met champignons en bacon. En voor de gezelligheid ook nog wat kranten.'

'Ben ik soms niet gezellig genoeg?'

De kussen, inmiddels aanbeland bij haar schouder, hielden abrupt op. Jack keek haar spijtig aan. 'Jij hebt het te druk met die boterhammen met champignons en bacon maken. Bovendien, wat moet ik nou met een vrouw van negenendertig? Wij, oude mannen, geven de voorkeur aan groene blaadjes die geen dag ouder zijn dan drieëntwintig en die ons steeds vertellen dat we zo fantastisch zijn.'

'Zo grijs, bedoel je.' Vrolijk streekte ze zijn slapen, waar de eer-

ste zilveren draden waren verschenen in de warrige zwarte haardos die altijd wel een knipbeurt leek te kunnen gebruiken.

‘Cass, schatje.’ Jack voelde zich genoodzaakt om te gaan smeken. ‘Ik verga van de honger. En ik ben nog steeds jarig. Dus een kop thee graag, en een boterham met bacon en...’

‘Grrr!’ Zonder op zijn woorden te reageren pakte ze de wekker op en schudde eraan. ‘Shit, hij staat uit! Jack, hoe laat is het?’

‘Je gaat me toch niet vertellen dat we mijn hele verjaardag hebben liggen verslapen, hè?’ mopperde hij, hoewel hij geen reden tot paniek zag. Zijn eigen horloge, een saaie, maar zeer betrouwbare Sekonda, lag op het nachtkastje naast hem. ‘Kwart voor tien? Zo erg is dat toch niet?’

Dat was het wel. Schuldbewust herinnerde ze zich dat ze het niet over haar hart had kunnen verkrijgen om hem te vertellen over het interview van vanochtend met het blad *Hi!* Vorige week had ze op het allerlaatste moment een afspraak met hen moeten afzeggen, omdat ze was vergeten dat ze de prijzen zou uitreiken op de sportdag van Sophies school, en toen *Hi!* daarop had voorgesteld om het interview te verzetten naar vandaag, had ze geen nee kunnen zeggen.

Hi! was een van de vele tijdschriften die de succesformule van *Hello!* had gekopieerd, een formule die door velen werd bespot, maar door miljoenen verslonden. Cass, die de bladen zelf ook las, vond het heerlijk om te lezen hoe andere mensen leefden. Zelf had ze jaren geleden haar opwachting gemaakt in *Hello!*, een lucratieve en tegelijk pijnloze exercitie, want je wist van tevoren dat de journalist met zijn in honing gedoopte pen alleen maar vleierend zou schrijven over jou, je gezin en je roze-groen geruite behangetje.

Jack was de enige kink in de kabel geweest, want hij vond al die bladen misselijkmakend, een belediging voor het journalistieke vak en ook nog eens drie keer niks. Toen *Hello!* Cass had geïnterviewd, had hij voor zijn werk een maand in Australië gezeten. Bij zijn terugkeer had ze de bittere pil voor hem verzacht met de nieuwe serre, die ze had betaald van het idioot hoge bedrag dat ze voor het interview had gekregen.

Ze hadden Cass een aanbod gedaan dat ze gewoonweg niet had

kunnen afslaan. Jack had haar er scherp op gewezen dat dat nu net haar probleem was, dat ze nooit nee kon zeggen, tegen niemand. Ze zou zelfs ja hebben gezegd als ze haar vijftig pence hadden geboden om het Kanaal over te zwemmen.

Och hemeltje, dacht Cass. Het hart klopte haar in de keel bij het vooruitzicht dat ze het hem nu moest vertellen. En deze keer heb ik zelfs ja gezegd voor nog minder dan toen.

‘Wat is er?’ Jack keek haar fronsend aan. ‘Waarom doe je zo zenuwachtig? Je kijkt alsof je iets stoms hebt gedaan. Wat dan?’ ‘Eh...’

‘Mama, papa. Er is beneden iemand die jullie wil spreken,’ riep Sophie aan de andere kant van de slaapkamerdeur. Het klonk alsof ze schreeuwde met een mondvul cornflakes, wat waarschijnlijk ook zo was.

Jack trok zijn wenkbrauwen op. Met een blik op Cass vroeg hij: ‘Heb je soms een stripper voor me geregeld? Wil je me vernederen met een stripper, omdat ik nu een ouwe vent ben?’

Cass aarzelde, zich afvragend hoe ze het hem het beste kon vertellen.

‘Sophie!’ schreeuwde Jack. ‘Die iemand. Heeft ze toevallig kousen en jarretels aan?’

‘Dat weet ik niet. Ik heb niet gekeken.’ Zelfs door de gesloten deur heen konden ze hun veertienjarige dochter een vermoeide zucht horen slaken. ‘Zou kunnen. Moet ik het hem even gaan vragen?’

Het had geen zin. Net zomin als Cass nee kon zeggen, kon ze haar gasten laten wachten. Ze trok een roze-wit gestreepte satijnen ochtendjas met gele vlinders aan. ‘Ik ga thee zetten. Het is een journalist, hij gaat een stuk over ons schrijven,’ vervolgde ze snel, terwijl Jack met een diepe kreun het dekbed over zich heen trok. ‘We hebben het in het programma gehad over de beste manieren om geld in te zamelen, en de kijkers mochten bellen, en toen belde er een lief meisje dat zei dat ze nog nooit een gezamenlijk interview van ons had gezien in een van de bladen en of we dat niet konden doen en het geld dan aan een goed doel schenken...’

‘Mijn god...’ Jack was inmiddels helemaal onder het dekbed verdwenen.

‘Dus toen zei ik dat dat een goed idee was. Want wat had ik anders live op de radio moeten zeggen?’ verdedigde ze zich. ‘En een paar minuten later hing de hoofdredacteur van *Hi!* al aan de lijn, en ze zei dat ik tienduizend pond aan een goed doel naar eigen keuze mocht schenken als ik de uitdaging aannam.’

Het gekreun werd luider. ‘En wie zou dat lieve meisje dat naar de radio belde zijn geweest? Hun secretaresse?’

‘Dat is niet eerlijk van je...’

Jack schudde zijn hoofd over de goedgegelovigheid van zijn vrouw. Cass had geen idee hoe de wereld in elkaar stak. ‘Misschien niet, maar ik durf te wedden dat het zo is.’

‘Wat ben je toch ook cynisch,’ zei ze.

‘Dat krijg je op deze leeftijd.’ Hij kwam glimlachend onder het dekbed vandaan en ging rechtop zitten. ‘Je doet maar wat je niet laten kunt, schat. Het is jouw probleem, dus je lost het zelf maar op. Des te meer reden voor mij om in bed te blijven.’

‘Hoi, hallo, sorry dat ik je heb laten wachten!’ Buiten adem stormde Cass de keuken in waar haar bezoek al zat te wachten. Sophie had een grapje gemaakt, het was geen man met neigen tot travestie, maar een vriendelijk uitziend meisje van midden twintig gekleed in een strak donkergroen jasje en een kort rood rokje dat prachtig vloekte met haar streperige oranje haar. Om het nog erger te maken zat ze aan de keukentafel met daarop de restanten van Sophies snelle ontbijt en die van het eten van gisteravond. Zoals altijd herinnerde Cass zich veel te laat dat Mrs. Bedford pas tussen de middag zou komen, omdat ze mee moest naar de tandarts met haar man, die bang was dat hij anders zou flauwvallen.

‘Geeft niks.’ Het meisje stond op en gaf Cass glimlachend een hand. ‘Het is mijn eigen schuld. Ik ben te vroeg. Dat ben ik altijd.’

‘En ik ben altijd hopeloos ongeorganiseerd,’ bekende Cass zuchtend. ‘Ik ben gisteren vergeten om de wekker te zetten, dus we hebben ons verslapen. Dit is echt vreselijk... Wat moet je wel niet van ons denken? Heeft Sophie je eigenlijk wel gevraagd of je een kop thee wil?’

De paniek sloeg toe. Toen Cass fanatiek de ergste rommel van tafel begon te ruimen, bleef ze met de mouw van haar och-

tendjas haken aan het handvat van de melkkan in de vorm van een koe, een verschrikkelijk lelijk geval dat ze met kerst van Mrs. Bedford hadden gekregen. Voordat ze goed en wel beseftte wat er gebeurde, stroomde de melk al over haar mouw en de voorkant van haar ochtendjas. De koe gleed met de poten in de lucht over het tafelblad.

Bliksemsnel stak het meisje in de hippe outfit haar hand uit en ving de kan net op tijd op.

Cass keek met open mond toe. 'O, goed van je, zeg.' Toen keek ze ontzet naar de melk die van haar ochtendjas droop. 'Bah, weer net als toen ik borstvoeding gaf.'

'Waarom ga je niet gewoon even zitten?' Tot Cass' verbazing nam het meisje de touwtjes in handen. Ze stapelde de lege bordes op en zette ze kordaat in de gootsteen. Daarna deed ze de waterkoker aan en schonk de melkkan weer vol. Als ze in dit tempo doorging, kon het er wel eens mee eindigen dat Jacks ontbijt werd verzorgd door iemand die een stuk efficiënter was dan zijn eigen vrouw.

'Sorry, blijkbaar is dit een van die dagen.' Cass kon alleen maar met gepaste dankbaarheid toekijken. Op de een of andere manier leek dat ook veiliger.

'Je bent net wakker. Ik heb precies hetzelfde.' Het meisje schonk haar een geruststellend lachje.

'Maar je bent hier om een interview af te nemen, en moet je al die rommel nou eens zien...'

'Ach, dat is wel eens leuk voor de verandering.' Het meisje lachte. 'Meestal kom ik in van die glimmende showhuizen waar je nauwelijks een stap op het tapijt durft te zetten. Het is heel geruststellend om te weten dat degenen die je interviewt ook maar gewone mensen zijn. Wil je trouwens melk en suiker in de thee? Is hij sterk genoeg?'

Het was bijna zielig hoe dankbaar Cass was toen ze het kopje thee kreeg aangereikt. 'Wat aardig van je. Echt ongelooflijk dat Sophie je niets heeft aangeboden,' zei ze tobberig. 'Meestal is ze heel beleefd.'

Het meisje ging tegenover haar zitten. 'Nou, ze heeft me wel gevraagd of ik kousen en jarretels droeg.'

Kreunend sloeg Cass haar handen voor haar gezicht. 'O god...'

In het daaropvolgende kwartier zette het meisje van *Hi!*, dat Imogen Trent heette, nog een kop thee, hielp Cass met het vullen van de vaatwasser en vergastte haar op schunnige verhalen over de andere beroemdheden die ze het afgelopen jaar had geïnterviewd. Cass was zo betoverd door haar vriendelijkheid en ongedwongen, nuchtere manier van doen dat ze helemaal vergat dat Jack boven in bed op zijn ontbijt lag te wachten. Pas toen ze samen vijf croissantjes achter de kiezen hadden – op de een of andere manier plakten de kruimeltjes alleen aan Cass' lippen en niet aan die van Imogen – dacht ze er weer aan, en dat alleen omdat er meer post dan gewoonlijk door de brievenbus werd geduwd.

'Shit... dat wordt een scheiding.' Haastig dronk ze haar kopje leeg, schonk het weer vol en schepte er suiker in. Jack dronk zijn thee zonder melk maar met walgelijk veel suiker.

Imogen grinnikte. 'Mag ik dat in mijn artikel vermelden?'

'Jack is vandaag jarig. Ik had hem thee op bed beloofd, maar dat is inmiddels twintig minuten geleden.' Nog terwijl ze het zei, hoorde ze al boze voetstappen op de trap.

'Ah,' zei Imogen, toen de keukendeur openging. Ze leek totaal niet onder de indruk van de geërgerde blik die Jack haar toewierp. 'Mr. Mandeville. Nog vele jaren.'

Jack had een stapel post in zijn hand, kaarten en rekeningen zo te zien. Met zijn vrije hand pakte hij het kopje van Cass aan en dronk de lauwe thee in één teug op.

'Sorry schat. Dit is Imogen Trent.' Inwendig spoorde ze hem aan om te glimlachen. 'Ze heeft gelukkig alle begrip voor de puinhoop. Maar wat wilde je ook alweer? Champignons en bacon?'

Jack, die een lichtroze sweatshirt en een grijze trainingsbroek droeg, pakte zijn autosleuteltjes van het haakje aan de keukenkast. 'Ik ga zwemmen op de club. En misschien ook nog squashen.'

Het had geen zin om er iets van te zeggen. Het was wel duidelijk dat hij niet van zijn besluit af te brengen zou zijn.

'Goed. Tot straks dan maar.' Ze wierp hem een verontschuldigende blik toe.

'U bent er morgenmiddag toch wel bij als de fotograaf komt?'

Imogen draaide zich om in haar stoel om hem aan te kijken. Jack op zijn beurt keek naar haar rokje. Hij glimlachte niet. 'Nee.'

Nadat hij was vertrokken, en Cass zich snel had omgekleed in een wit t-shirt en een spijkerbroek, zei Imogen: 'Oké dan.' Ze pakte een kleine cassette-recorder uit haar tas en zette hem op tafel tussen hen in.

'Je moet me wel beloven dat je niets schrijft over dat Jack zo vervelend deed,' zei Cass smekend. 'Normaal doet hij niet zo. Je moet niet denken dat we zo'n akelig echtpaar zijn dat alleen maar doet alsof ze gek zijn op elkaar.'

'Alsjeblieft zeg,' protesteerde Imogen. 'We hebben het hier wel over *Hi!*, hè? Al zouden jullie in de huiskamer granaten naar elkaar gooien, dan zouden we jullie nog afschilderen als het gelukkigste paar in Londen.' Met een brede glimlach voegde ze eraan toe: 'Bovendien hebben jullie toch het gelukkigste huwelijk van Londen? Daar sta je bekend om... een schat van een man, leuke kinderen, fantastische carrière... Een en al gelukzaligheid, toch?'

'Nou, het is aardig van je om dat te zeggen,' zei Cass aarzelend. Ze vond de loftuitingen een beetje gênant. 'Tja, ik geloof wel dat ik veel geluk heb gehad...'

'Niet zo bescheiden,' berispte Imogen haar. 'Het is toch ook net een sprookje? Hoeveel vrouwen hebben dat nu allemaal? En wat ik nou zo fantastisch vind, is dat niemand het je lijkt te misgunnen. Ze zijn blij voor je, omdat iedereen je aardig vindt.' Na een korte stilte vervolgde ze: 'Je geeft hun hoop.'

'Hoop?' vroeg Cass verbaasd.

'Ja! Denk eens aan al die fans van je: de huisvrouwen die thuis vastzitten met hun kinderen en naar jouw programma luisteren,' vertelde Imogen enthousiast. 'Het gaat erom dat jij ooit in hetzelfde schuitje hebt gezeten. Maar nu heb je het helemaal gemaakt, zonder naast je schoenen te gaan lopen. Je bent heel gewoon gebleven... Dus kunnen ze naar je luisteren en erover fantaseren om een succes van hun leven te maken, net als jij.' Schouderophalend eindigde ze opgewekt: 'Nou ja, dat is mijn theorie tenminste.'

Lachend vroeg Cass: 'Ga je dat zo in je artikel zetten?'

‘Ongeveer.’ Imogen keek haar stralend aan. ‘De hele rataplan. Ik bedoel, ik weet het meeste al van de begintijd, maar zou je het me misschien toch nog een keertje kunnen vertellen? Over hoe je bij de radio terecht bent gekomen en hoe het verder is gegaan? Dat is wat het publiek het leukst vindt, toch? Het nederige begin.’

2

Zo nederig was Cass’ begin nu ook weer niet geweest, maar ze wist best dat haar start bij de radio iets sprookjesachtigs had. Haar eerste ontmoeting met Jack Mandeville, jaren daarvoor, was net zo romantisch geweest. Nou ja, zo romantisch als een ontmoeting tussen twee pubers bij de botsautootjes kan zijn dan...

Het was op haar vijftiende verjaardag en van haar overbezorgde moeder had ze samen met haar vriendinnetje Annie Murray naar de kermis op Wandsworth Common gemogen op voorwaarde dat ze niet met jongens zou praten. Zodra ze uit zicht van het huis waren, hadden de meisjes hun rokjes ongeveer dertig centimeter ingekort door de tailleband als deegslierten op te rollen, en elkaars gezicht geplamuurd met de strikt verboden make-up die ze hadden gestolen van Annies oudere zus. Geen wonder dus dat ze volop bekijks hadden toen ze het park in liepen waar de zaterdagmiddagkermis op volle toeren draaide; vooral twee brommernoze in leren jacks, uit Walthamstow, gaven blijk van hun onverholen belangstelling. Met hun puistjes, hun ongewassen uiterlijk en gebrek aan omgangsvormen waren ze echter niet wat Cass en Annie voor zichzelf in gedachten hadden.

Hun afwijzing viel niet echt in goede aarde. ‘Verwaande trutten,’ snauwde de langste van de twee jongens, die zijn zinnen op Cass had gezet. Met haar lange blonde haar, haar stralende ogen en hemelse benen was ze helemaal zijn type.

‘Gewoon niet op letten,’ riep Annie, terwijl ze Cass naar de

botsautootjes duwde. ‘O, moet je die jongen eens zien die het geld int! Net Elvis... Snel, neem jij die blauwe, dan neem ik de rooie. Zorg dat je met hem aan de praat raakt... Hij is echt te gek.’

De nozems in hun leren jacks met franje hadden echter andere plannen. Omdat ze het niet konden zetten dat ze werden genegeerd, besloten ze de verwaande trutten een lesje te leren, dus stapten ze elk ook in een botsautootje en begonnen als gekken op Cass en Annie in te rijden. Bij iedere succesvolle schuiver joelden en floten ze. Cass, die het helemaal niet grappig vond, werd een beetje bang, maar de Elvis-lookalike stond een paar meter verderop met twee meisjes met donker haar te kletsen. In de tussentijd werd ze langzaam maar zeker een hoek in gedreven. De nozems, die blijkbaar hadden besloten al hun aandacht op haar te richten, riepen steeds akeligere dreigementen. Hulp was echter nabij. Aan het eind van het ritje, toen ze zich net stond af te vragen of ze wel op haar trillende benen zou kunnen staan, werd ze tot haar verbazing in één soepele beweging het botsautootje uit geholpen. Een sterke hand had de hare vastgepakt, en er zat voor haar niets anders op dan haar redder het trapje af te volgen, weg van de botsautootjes, zigzaggend door de menigte tot ze veilig uit zicht waren.

‘Dank je,’ zei ze hijgend, terwijl ze tegen de achterkant van een hotdogwagentje leunde. ‘Ik was doodsbang. Wat denk je, zouden ze ons achternakomen?’

‘Ik dacht het niet.’ De jongen, die ze nog niet eerder had gezien, keek over haar schouder. Zijn donkere wimpers fladderden op en neer. ‘Maar om helemaal zeker te zijn...’

Het hart klopte Cass in de keel toen hij haar meenam naar het spookhuis, maar ze protesteerde niet. Terwijl hij in zijn zakken naar geld voor de kaartjes zocht, bestudeerde ze hem stiekem. Ze schatte hem op zo’n twee à drie jaar ouder dan zij.

Hij had achterovergekamd, donker, bijna zwart haar dat behoorlijk lang was. Verder had hij erg heldere donkerbruine ogen, een neus met een paar sproetjes erop en een grappige mond, zo’n mond die altijd leek te lachen ook al was dat niet zo. Hij was lang en mager, wat haar ook wel beviel. Haar laatste vriendje was een paar centimeter kleiner geweest dan zij, en